

paa overleverede Traditioner og Forbud og Paabud, der hører hjemme i en Tid med ganske andre Samfundsforhold end vore. Det kan ikke betragtes som liggende over Kvindens hverken fysiske eller aandelige Eyster at udføre Præstegerning. Og vi kan saa meget lettere stemme for Regeringsforslaget, som der, siden dette Lovforslag først blev fremsat paa Rigsdagen, er blevet gennemført en Lønningslov, der tager Hensyn til Kvindernes særlige Stilling som Mødre til den kommende Slægt, idet der gennem Lønningsloven er sikret de kvindelige Embedsmænd en rundelig Arbejdsfrihed i Tilfælde af Barnefødsler, i visse Tilfælde indtil 9—10 Maaneders Arbejdsfrihed og under visse Omstændigheder paa halv Løn, under andre uden Løn, men saaledes, at den kvindelige Embedsmand kan gaa tilbage til sin Stilling. Der er endvidere tilsikret den gifte kvindelige Embedsmand Adgang til at tage halv Arbejdstid, d. v. s. Arbejdstid paa 3—4 Timer. Vi mener, at der herved er givet Udtryk for de Hensyn, som Samfundet vil tage til den fødende Kvinde, og det kan vi kun hilse med Glæde, saa meget mere som vi mener, at der derved er skabt et Præcedens, som ogsaa vil kunne komme andre arbejdende Kvinder til gode, naar vor Forsørgelseslovgivning skal revideres.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget i den af Regeringen foreslaaede Form.

Statsministeren (Zahle): Jeg kan ikke tiltræde det af Flertallet stillede Ændringsforslag, som jo gaar ud paa at fastholde, at Kvinder ikke maa have Adgang til kirkelige Embeder, hvortil der udkræves Ordination, d. v. s. Præsteembeder. Det forekommer mig, som jeg tidligere har haft Lejlighed til at sige i dette høje Ting, at det er en ren og skær Fordom, der her gør sig gældende. Hvis der skulde være nogen Forskel paa Mænds og Kvinders Egnethed til at være Præster, maatte man dog ganske sikkert sige, at Kvinder fremfor Mænd var fortrinligt egnede netop til Præstegerningen, og jeg maa paa dette Punkt bestemt fastholde det Forslag, jeg har haft den Ære at stille.

At Flertallet ikke skulde kunne give efter paa dette Punkt, har jeg ikke paa Forhaand kunnet tænke mig, saaledes som den ærede Ordfører mente, thi ved nærmere Overvejelse, som der jo har været Tid til, kunde Flertallet meget vel have besluttet sig til at gaa ind paa Forslaget.

Det blev netop fremhævet paa Sagens tidligere Stadier, at der ikke havde været tilstrækkelig Tid og Lejlighed til Overvejelser, hverken i Rigsdagen eller udenfor Rigsdagen i de i dette Spørgsmaal særlig interesserede Kredse, og da der nu har været Tid og Lejlighed til en saadan Overvejelse, kunde det ogsaa være rimeligt, synes jeg, at man gav efter. Men det kan jo være, at man maa have noget mere Tid til Overvejelse, og saa skal jeg være taalmodig og indrømme Tid dertil, jeg haaber da, at vi ogsaa paa dette Punkt til sidst kan blive enige.

Trier: Det af Regeringen fremsatte Lovforslag falder jo sammen med § 1 i det Forslag, som Flertallet her i Tinget stillede i Fjor. Allerede den Gang blev der fra mit Partis Side udtalt, at hvis Afstemningen havde været saaledes indrettet, at man havde kunnet stemme om hver af de to Paragraffer for sig, vilde Partiet have stemt for § 1 og imod § 2. Den samme Holdning indtager mit Parti her. Der er intet i Vejen for at stemme for Ændringsforslag Nr. 1, den nye § 1, hvilket vil sige Regeringens Lovforslag, men derimod mener vi af de Grunde, som nu ogsaa fra anden Side er fremhævede, at maatte stemme imod Ændringsforslag Nr. 2, § 2.

Ordføreren (Inger Gautier Schmit):

Ligesom det ærede Medlem (Nina Bang), der talte paa Socialdemokratiets Vegne, kan jeg fuldt ud glæde mig over, at der nu er indført lige Løn for Mænds og Kvinders Arbejde, men jeg synes ikke, at dette Spørgsmaal i og for sig vedrører det, som jeg her har anført, idet det, der hindrer os i fuldt ud at slutte os til Lovforslaget, saaledes som det foreligger, er af en helt anden Karakter. Modvillien mod Kvinders Adgang til kirkelige Embeder, som nærmest er Brændpunktet, kan man mulig benævne som en overlevet Tradition, en ren og skær Fordom. Det afhænger jo af den personlige Opfattelse af dette Spørgsmaal. Naar vi for vort Vedkommende har ment, at det var bedst at holde tilbage paa disse Omraader, har det, som jeg før motiverede, været udelukkende af Hensyn til, at man fra Kirkefolkets Side ikke var forberedt paa dette og absolut har udtalt sig stærkt imod det. Naar den højtærede Statsminister siger, at vi har haft Tid til at overveje det, vil jeg kun hertil sige, at man i den mellemliggende Tid ikke har hørt noget fra Kirkefolkets